

KOSSUTHHOZ

Minden grófság városiban hallatod
riadód a szabadság nevébe'
hangod szilaj harsónája kelle, hogy
felengedjen szívünk dermedése.

Szemünket a részvét könnye futja el
ajkadról szavanként lesve-várva:
érzéketlen nem maradhat kő kebel
néped szenvedési hallatára,

úgy élénkvetítéd ama szörnyű kort
mártíroknak hogy mi volt a bére
s gyenge nő is, nemzetéért mint lakolt
férfinemnek örök szégyenére

a magányból, hol setétség s fagy honol
cserrenté vasát a patriótá,
mint kiálta tömlőcéből a fogoly
tisztessége-rangja megtiporva,
mint ámitá gaz király a nemzetet
hítségését azzal koronázza,
hogy mi népnek mentől drágább-és becsesb
porbarontatá és meggyalázta.

Családfájuk dá, cézárokg viszik:
Habsburg, Bourbon – mind egy húron pendül,
trónjuk Isten kegyelmébül hirdetik,
másnak nem is jut a kegyelembül,

dőreségük megrikat kerúbokat!
Nem kell várniuk soká a vészre:
igaz Isten szörnyű bosszút tartogat
trónjukat hogy lánggal elemésze . . .

Éjszakánk mely síri hang hasítja át?
Hant alól a holtak szólnak; hallga!
„Fel! Hadd vívunk másodszorra is csatát
s Kossuth vezéreljen viadalra!”

Liverpool, 1859.

Edward Howell

Angolból fordította: Határ Győző (London)